

Onze be klimming:

Waar: Frankrijk – Provence – Vaucluse – Bedion – Mont Ventoux
(Afstand: 22,7km - Avg: 7,7% stijgingspercentage - hoogte: 1912m).

Wanneer: 29 Okt 2011 (Vertrek al hardlopend om 09u45', aankomst na 2u19' en 2u54')

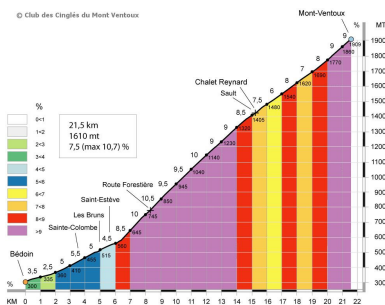
Doel: Al hardlopend aankomen op de top van de Mont Ventoux.

D-Day -2: Vertrek om 5u30 vanuit Gilze richting Bedion, we deden er 1100km en 14 uur over. Bij aankomst was de mythische kale berg niet meer te bewonderen, maar binnen 2 dagen gaan we die aanvallen.

D-Day -1: Vrije dag, wat doet men op zo'n dag? Inderdaad, de kale berg verkennen. Hoe? Al fietsend een ritje maken met de groep tot de top hihi ... wauw amazing isn't he, look the pic? Na 90km en met zijn allen op de top en een pittige, gevaarlijke afdaling richting Malaucene, waren we tevreden en wel terug in Roaix waar we verbleven. 's Avonds hadden we pasta-party!!

D-Day: Na een busrit van 45min, waar de spanning te snijden was bij sommige deelnemers, zagen we ons doel al liggen op zo'n 30km afstand. Wat is ie hoog hoorden we sommigen zeggen. We reden naar een parking in het pittoresk stadje Bedion waar ons vertrek om 09u45 was.

De beklimming: Amy was nerveus maar had er zin in en het voelde allemaal goed, bij Christophe daarentegen voelde het anders. Rekening houdende met zijn ritje gisteren van 90km die al in de benen zaten, kende hij wel al de weg naar de top. We starten symbolisch samen en als het voor de één beter zou voelen dan moest die maar gaan en niet op de andere wachten, zo hadden we het afgesproken. Na 10km kreeg Christophe het lastiger met de kilometers die op hem afkwamen. Dat was het teken dat Amy alleen verder kon gaan tot aan de top. Veel geluk wensend en een extra gemoedskusje verdween ze als sneeuw voor de zon door de talrijke bochten. Christophe zou doorbijten tot aan de top want opgeven staat niet in zijn woordenboek. Aan km-punt 15 was er op de parking van Chalet Renard een bevoorradingspost voorzien. Heel goed gezien door de organisatie van "de Lotgenoten" want daar is voor iedereen het omslagpunt waar de klim echt begint. Na aanneming van wat isotonische drank klommen Amy en Christophe verder voor de komende 7 km'sers. De laatste 2 km waren het pittigst. De top is zo binnen handbereik maar al die bochten maken er een bizarre gezichtsbedrog van. Nog even doorbijten en we zijn er. Om de pijn te verbijten hebben we allebei veel aan de moeder van Amy gedacht die overleden is aan kanker waar dit goed doel voor staat. De laatste loodjes wogen het zwaarst maar na aankomst van 2u19' door Amy die in bloedvorm verkeerd en die dit doet met weinig woorden maar veel daden, en na 2u54' door Christophe, kunnen we zeggen dat onze opdracht volbracht is. Tevreden en wel genieten we van het hele gebeuren, de aankomsten van leden van onze groep, het mooie weer die het mogelijk maakte om mooie plaatjes te maken en ver te zien want ten oosten zagen we de kleine Alpen, de Hoge Alpen en de Mont Blanc liggen. Over de ijle lucht kunnen we zeggen dat wij daar geen last van hebben gehad door de trainingen in de hoogtekamer bij Arends Health Fitness Club in Tilburg. Sommigen die boven aankwamen hadden daar kortstondig wel last van. Morgen zullen we eens zien als de benen zullen hersteld zijn want we zijn beiden wel diep in het rood moeten gaan vandaag. Onze hartslag lag ook hoog maar dat maakte op zich geen probleem tijdens de beklimming. Na een verblijf van meer dan 3 uur op de top, zijn we in estafette-busjes teruggebracht naar de parking in Bedion.

De terugweg was geweldig, uitbundige mensen die hun ervaringen tegen elkaar vertelden. De mondjes stonden niet stil. Overal hoorden we wel de woorden als 'geweldig', 'afgezien', 'tevreden', 'gelukt' galmen door de bus. Sommigen waren ook heel emotioneel geworden boven op de top omdat ze dit dus deden ter herdenking van een nabestaande die overleden was aan

kanker. Terug in de residentie "Les Belles Heures" te Roaix gingen we douchen en met zijn allen uit eten in een klein restaurantje "L'As de Coeur" en genoten nog nadien van een glaasje om deze geweldige dag af te sluiten.

D-Day +1: Stijve benen of niet? Amy had last van stijve benen en onderrug. Christophe had na 2 beklimming in evenveel dagen geen last van stijve spieren en was hersteld. Dit kan verklaren dat hij iets minder diep in de verzuring is geweest dan Amy. Uitlopen zat er niet in, rusten wel want 's morgens om 5u vertrokken we al terug naar huis. Na 3 stops, 2 chauffeurswissels en 1 maaltijd waren we terug van weggeweest! Op de Bisschop de Vetplein in Gilze aan de kroeg 'de Tip' waren veel familieleden verzameld om hun 'helden' de feliciteren met hun overweldigende prestaties. Emotionele traantjes, kussen en knuffels maakten een einde aan deze hele grote, goed georganiseerde en geweldige uitdaging. Eind goed al goed!! CU all next year...

Dankwoordje: Onze dank gaat uit naar al die mensen die dit hebben helpen kunnen waar maken, m.n. Arends Health Fitness Club, die ons sponsorde om te trainen in de hoogtekamer, het leverde ons zoveel voordeel op in het uitvoeren van onze sporten. Ook dank aan de Lotgenoten voor de organisatie van de reis, het verblijf, de maaltijden en natuurlijk de steun voor, tijdens en na de beklimming. Ook dank aan onze familie, vrienden, kennissen en collega's die ons steunden in het verzamelen van sponsorgeld voor dit goed doel. And last but not least, onze eigen sponsor RUNNERSWORLD Tilburg, de runners specialzaak in hardlopkledij en -schoenen bij Yvonne & Jacques Kusters, voor de bedrukte setjes die we kregen voor onze wedstrijden in en rond de regio Tilburg. Dank u wel allemaal namens Amy en mezelf.

